ECLI:CY:EDLEF:2015:A305

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Ενώπιον: Χ. Ι. Πογιατζή, Π.Ε.Δ.

Αρ. Αίτησης: 1473/12

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ (ΚΥΡΩΤΙΚΟ) ΝΟΜΟ, 84/79

UAB MARTO, από τη Λιθουανία,

Αιτήτρια

και

COMARCI LIMITED, από τη Λευκωσία,

Καθ' ης η Αίτηση

ΑΙΤΗΣΗ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, 2013, ΓΙΑ ΠΑΡΑΜΕΡΙΣΜΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗΣ:

Ημερομηνία: 6 Αυγούστου, 2015

Εμφανίσεις:

Για Αιτήτρια-Καθ' ης η Αίτηση στην Κύρια Αίτηση (Comarci): Σίμος Ανδρέου

Για Καθ' ης η Αίτηση-Αιτήτρια στην Κύρια Αίτηση (UAB): Μάριος Κωνσταντίνου για Κώστα Θεοχαρίδη

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Μοναδικό αίτημα της Αιτήτριας στην παρούσα διαδικασία είναι ο παραμερισμός και/ή ακύρωση του Διατάγματος του Δικαστηρίου ημερομηνίας 14.9.2012 με το οποίο, κατόπιν μονομερούς Αίτησης, επιτράπηκε η αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση στην Κυπριακή Δημοκρατία της Διαιτητικής Απόφασης ημερομηνίας 17.6.2009 του Δικαστηρίου Διαιτησίας της Δημοκρατίας της Λετονίας.

Νομικό έρεισμα της Αίτησης είναι οι **Θεσμοί Πολιτικής Δικονομίας Δ.48, θθ.1-3, 7, 8(4), 11**, ο περί **Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων (Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση Δυνάμει Σύμβασης) Νόμος 121(Ι)/2000, Άρθρα 2-5, ο Ν.84/79, Αρθρα 2 και 3,** ο περί **Δικαστηρίων Νόμος 14/60, Άρθρα 2, 3 και 21**, οι αρχές του Κοινοδικαίου καθώς και οι εγγενείς εξουσίες και πρακτική του Δικαστηρίου.

Ισχυρισμοί Αιτήτριας

Οι ισχυρισμοί της Αιτήτριας όπως εμφαίνονται από την Ένορκη Δήλωση της Διευθύντριας της Ναταλίας Τόφαρου, είναι βασικά οι ακόλουθοι:

1. Η Αιτήτρια πληροφορήθηκε για τη σε βάρος της διεξαχθείσα διαδικασία όταν, στις 27.11.2013, της επιδόθηκε η Αίτηση Εκκαθάρισης 860/13 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας που αφορούσε στην ίδια. Ακολούθησε έρευνα από το δικηγόρο της και διαπίστωση των επίδικων γεγονότων που είχαν προηγηθεί.

2. Αποτελεί ισχυρισμό της Αιτήτριας ότι η προηγηθείσα διαδικασία, είχε διεξαχθεί κατά παρέκκλιση τόσο των κανόνων φυσικής δικαιοσύνης, όσο και των προνοιών του **Άρθρου 5 του Ν.121(Ι)/2000** το οποίο καθορίζει την προβλεπόμενη διαδικασία, η οποία πρέπει να είναι με αίτηση δια κλήσεως.

3. Επιπλέον η Αιτήτρια ισχυρίζεται ότι ούτε οι πρόνοιες του **Ν.84/1979** έχουν τηρηθεί. Συγκεκριμένα δεν τηρήθηκαν οι πρόνοιες του **Άρθρου IV**, το οποίο διαλαμβάνει ότι ο αιτητής σε αίτηση αναγνώρισης, εγγραφής και εκτέλεσης διαιτητικής απόφασης αλλοδαπού Δικαστηρίου οφείλει, κατά το χρόνο υποβολής της αίτησης, να προσκομίσει

(α) το δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο της αποφάσεως ή δεόντως πιστοποιημένο αντίγραφο αυτής,

(β) το πρωτότυπο της στο Άρθρο ΙΙ αναφερόμενης συμφωνίας ή δεόντως πιστοποιημένο αντίγραφο αυτής.

Το δε εδάφιο (2) του πιο πάνω Άρθρου διαλαμβάνει ότι εάν η ειρημένη απόφαση ή συμφωνία δεν συνετάχθη στην επίσημη γλώσσα της χώρας στην οποία γίνεται επίκληση, το μέρος που αιτείται την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης δέον να προσκομίσει μετάφραση των εγγράφων αυτών σ' αυτή τη γλώσσα και η μετάφραση αυτή πρέπει να πιστοποιείται από επίσημο ή ορκωτό μεταφραστή ή από διπλωματικό ή προξενικό αντιπρόσωπο.

4. Συγκεκριμένα στην παρούσα περίπτωση με την Ένορκη Δήλωση που συνοδεύει την κύρια Αίτηση και κατά παράβαση των πιο πάνω προνοιών δεν είχαν προσκομισθεί ούτε το πρωτότυπο της Απόφασης και της Συμφωνίας, αλλά ούτε και δεόντως κεκυρωμένο αντίγραφο αυτών.

5. Επιπρόσθετα, ο Νίκος Χαπέσιης που πιστοποιεί τη μετάφραση δεν φαίνεται να εμπίπτει στην κατηγορία των προσώπων που αναφέρονται στο **Άρθρο IV(2).** Με το να αναγράφει ότι η μετάφραση έχει γίνει για «Διευθύντρια του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών Κυπριακή Δημοκρατία» και ότι είναι επίσημος μεταφραστής, αυτό σημαίνει ότι η ενέργεια του περιορίζεται στη μετάφραση και όχι στην πιστοποίηση της επίδικης Συμφωνίας και Απόφασης ως αντιγράφων των αντίστοιχων πρωτοτύπων.

6. Για τους πιο πάνω λόγους το εκδοθέν Διάταγμα ημερομηνίας 14.9.2012 θα πρέπει να ακυρωθεί ex debito justitiae.

Ισχυρισμοί Καθ' ης η Αίτηση

Αντίθετη είναι η άποψη της Καθ' ης η Αίτηση η οποία θεωρεί το εκδοθέν Διάταγμα ως έγκυρο και εκδοθέν κατόπιν της προβλεπόμενης υπό του Νόμου διαδικασίας.

Επιπρόσθετα ισχυρίζεται ότι η Διαιτητική Απόφαση δεν είχε εκδοθεί με δόλο, ενώ η Αιτήτρια παρέλειψε να λάβει μέτρα για παραμερισμό της.

Νομική Πτυχή - Συμπεράσματα

Προχωρώ τώρα στην εξέταση της νομικής πτυχής του θέματος και, κατ' επέκταση, στην εξαγωγή των συμπερασμάτων του Δικαστηρίου. Δύο είναι τα κύρια επιχειρήματα της Αιτήτριας: πρώτο ότι δεν τηρήθηκαν οι πρόνοιες του **Ν.84/79** και δεύτερον ότι η αρχική διαδικασία έπασχε δικονομικά αφού θα έπρεπε να είχε υποβληθεί διά κλήσεως και όχι μονομερώς.

(α) Προϋποθέσεις που θέτει ο Ν.84/79

Ο **Ν.84/79** κύρωσε τη **Σύμβαση περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων** η οποία είχε γίνει στις 10 Ιουνίου, 1958. Το **Άρθρο IV** της εν λόγω Σύμβασης θέτει τα κριτήρια τα οποία υπάρχουν για να αναγνωρισθεί και εκτελεσθεί η αλλοδαπή διαιτητική απόφαση. Το **εδάφιο 1 του Άρθρου IV**, επιβάλλει υποχρέωση στο μέρος που υποβάλλει την αίτηση όπως, κατά το χρόνο υποβολής της, προσκομίσει την επίδικη απόφαση και συμφωνία. Τα έγγραφα αυτά πρέπει, είτε να είναι τα πρωτότυπα ή δεόντως κεκυρωμένα αντίγραφα αυτών.

Ο σκοπός της πιο πάνω πρόνοιας είναι αυτονόητος: να εκμηδενίζεται η οποιαδήποτε πιθανότητα παραπλάνησης ή ασάφειας ως προς το ποία είναι η απόφαση για την οποία επιζητείται η αναγνώριση και εκτέλεση και σε ποία συμφωνία αυτή στηρίχθηκε. Όπως δε λέχθηκε στη **Bristol Business Corporation v. Besuno Ltd (2011) 1(Β) Α.Α.Δ. 934,** η νομοθετική απαίτηση είναι σαφής και δεν τίθεται θέμα αμφιλεγόμενης πρόνοιας. Στη δε υπόθεση **Α. Groutas Co Ltd v. Πεπελάση (1998) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1675** αναφέρθηκε ότι η «επικύρωση» πρέπει να προέρχεται από αρμόδιο πρόσωπο που να επιβεβαιώνει το γνήσιο των υπογραφών καθώς και τη σφραγίδα. Το Δικαστήριο δεν έχει εξουσία να χαλαρώνει από μόνο του τις πιο πάνω επιτακτικές πρόνοιες, όπως είχε προβληθεί ανάλογο επιχείρημα στην **Bristol**, πιο πάνω.

Στην παρούσα περίπτωση, θα υιοθετήσω πλήρως το επιχείρημα του δικηγόρου της Αιτήτριας-Καθ' ης η Αίτηση στην αρχική Αίτηση. Τα γεγονότα διαπιστώνονται από το φάκελο δικογραφίας. Την αρχική Αίτηση συνοδεύει Ένορκη Δήλωση του δικηγόρου Μάριου Κωνσταντίνου και σ' αυτήν επισυνάπτονται δύο Τεκμήρια. Ως Τεκμήριο 1 επισυνάφθηκε η επίδικη Συμφωνία στη γλώσσα που είχε συναφθεί μαζί με μετάφραση της πιστοποιημένη από το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών της Κυπριακής Δημοκρατίας. Της επίδικης Συμφωνίας όμως ούτε το πρωτότυπο επισυνάφθηκε, ούτε κεκυρωμένο αντίγραφο αυτής, παρά μόνο μία φωτοτυπία της.

Ο Νίκος Χαπέσιης του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών που μετέφρασε το κείμενο, εκείνο που πιστοποιεί είναι τη μετάφραση και δεν επικυρώνει τη Συμφωνία αφού εξάλλου δεν μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο.

Όσον αφορά στην Απόφαση η οποία επισυνάπτεται ως Τεκμήριο 2 στην πιο πάνω Ένορκη Δήλωση και υπάρχει ισχυρισμός στην εν λόγω Ένορκη Δήλωση ότι αποτελεί πρωτότυπο αυτής, εύκολα διαπιστώνεται ότι πρόκειται και πάλι για φωτοαντίγραφο. Οποιεσδήποτε σφραγίδες και υπογραφές είναι φωτοτυπημένες και η μόνη κεκυρωμένη σφραγίδα είναι αυτή της μετάφρασης της Απόφασης και όχι της ίδιας της Απόφασης.

Κατά συνέπεια καταλήγω ότι δεν υπήρξε συμμόρφωση με τις επιτακτικές πρόνοιες του **Ν.84/79** γεγονός που οδηγεί σε ακύρωση του εκδοθέντος στις 14.9.12 Διατάγματος.

(Β) Αίτηση δυνάμει του Ν.84/79: Μονομερής ή διά κλήσεως;

Παρόλον ότι η πιο πάνω κατάληξη του Δικαστηρίου σφραγίζει και τη μοίρα της παρούσας Αίτησης, θα προχωρήσω να εξετάσω και αυτό το σημείο που έχει εγερθεί από πλευράς Αιτήτριας. Όντως, μελετώντας τη νομολογία που αφορά στο **Ν.84/79**, διαπιστώνεται ότι δεν υπήρχε σαφής θέση ως προς τον τρόπο που πρέπει να υποβάλλεται αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση με βάση τις πρόνοιές του. Ο εν λόγω Νόμος προνοεί για υποβολή αίτησης χωρίς να διευκρινίζει οτιδήποτε περαιτέρω αναφορικά με τη δικονομική πτυχή.

Έκτοτε έχουν επισυμβεί δύο γεγονότα τα οποία είχαν επίδραση σε τέτοιου είδους διαδικασίες. Πρώτον, η θέσπιση του **Ν.121(Ι)/00** και δεύτερο η ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση με την οποία ενσωματώθηκε η ευρωπαϊκή νομοθεσία και κεκτημένο, στο ημεδαπό δίκαιο, έχοντας μάλιστα αυξημένη ισχύ. Διευκρινίζεται στο στάδιο αυτό, ότι εφόσον πρόκειται περί αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως, δεν τυγχάνουν εφαρμογής ο **Ε.Κ.44/01** (τώρα **Ε.Κ.1215/12)** που ρητά δεν εφαρμόζονται σε τέτοιες διαδικασίες. Αυτό παρόλον ότι οι χώρες που εμπλέκονται στην παρούσα διαδικασία (Κύπρος, Λετονία, και Λιθουανία) είναι όλες μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Στο διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της θέσπισης του **Ν.84/79** και **Ν.121(Ι)/00**, είναι γεγονός ότι δεν υπήρχε ξεκάθαρη θέση για το κατά πόσον αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση δυνάμει του πρώτου νόμου μπορούσε να υποβληθεί μονομερώς ή θα έπρεπε να υποβληθεί διά κλήσεως. Προς τούτο αναφέρονται ενδεικτικά δύο υποθέσεις.

Στην υπόθεση **Αναφορικά με την Αίτηση της Beogradska Banka DD (1995) 1 Α.Α.Δ. 737**, που αφορούσε σε διαδικασία για έκδοση προνομιακών ενταλμάτων, στο επίκεντρο ήταν αίτηση που είχε υποβληθεί μονομερώς με βάση το **Ν.84/79** για αναγνώριση και εκτέλεση διαιτητικής απόφασης του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Διεθνούς Επιμελητηρίου ICC στη Γενεύη. Ο Χρυσοστομής Δ., θεώρησε μεν την υποβολή μονομερούς αιτήσεως ως λανθασμένη αφού στερούσε το δικαίωμα από τη μια πλευρά να ακουσθεί, θεραπεύσιμη δε δυνάμει της **Δ.64 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας.**

Αντίθετη άποψη εκφράστηκε από το Νικολάου, Δ, στην **Udruzena Beogradska Banka v. Westacre Investment, Inc. (1999) 1(Α) Α.Α.Δ. 124,** όπου κρίθηκε επιτρεπτή η υποβολή μονομερούς αίτησης σε διαδικασία για αναγνώριση και εκτέλεση διαιτητικής απόφασης του ίδιου Ελβετικού Δικαστηρίου με βάση τον ίδιο νόμο ως ανωτέρω.

Εκείνο που κατέστη σαφές από το **Ν.121(Ι)/00** με βάση τις ρητές πρόνοιές του **(Άρθρο 5)** είναι ότι αιτήσεις με βάση αυτό πρέπει να υποβάλλονται διά κλήσεως. Το ερώτημα που πρέπει κατ΄ επέκταση να απαντηθεί είναι κατά πόσον αυτές οι πρόνοιες του **Ν.121(Ι)/00,** εφαρμόζονται στις αιτήσεις με βάση το **Ν.84/79**. Η απάντηση είναι καταφατική. Υιοθετώ και στο σημείο αυτό τις θέσεις της Αιτήτριας.

Ο **Ν.121(Ι)/00** προνοεί για τη διαδικασία για αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών αποφάσεων, στο δε **Άρθρο 3**, προνοείται ρητά ότι αλλοδαπή απόφαση περιλαμβάνει και αλλοδαπή διαιτητική απόφαση. Ο Νόμος αυτός είναι διαδικαστικής φύσης (procedural law) και τυγχάνει εφαρμογής στην παρούσα περίπτωση. Οι δε πρόνοιες των δύο νόμων μπορούν να συνυπάρχουν εφόσον δεν συγκρούονται μεταξύ τους. Εάν όμως πρόνοιες τους συγκρούονται μεταξύ τους, υπερισχύουν οι πρόνοιες του κυρωτικού **Ν.84/79** Βλέπε **Άρθρο 169.3 του Συντάγματος.** Στην παρούσα περίπτωση ο **Ν.121(Ι)/00** καλύπτει το δικονομικό κενό που αφήνει ο **Ν.84/79.**

Ενίσχυση στη θέση αυτή παρέχει και η υπόθεση **Αναφορικά με την Αίτηση της Gratio Holdings Ltd, Πολιτική ECLI:CY:AD:2014:D304, Αίτηση 32/14, ημερομηνίας 9.5.2014,** που αφορούσε σε διαδικασία για έκδοση προνομιακών ενταλμάτων τύπου Certiorari και Prohibition. Σε αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση διαιτητικής απόφασης που είχε εκδοθεί στη Βιέννη από το Διεθνές Διαιτητικό Κέντρο του Αυστριακού Ομοσπονδιακού Εμπορικού Επιμελητηρίου σε υπόθεση διαιτησίας που είχε καταχωρισθεί μονομερώς, εκδόθηκε σχετικό διάταγμα. Η αίτηση στηριζόταν στο **Ν.84/79**, αλλά και στον **Περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμο 101/87**. Η Μιχαηλίδου Δ., αφού ανέφερε ότι εφαρμοστέος στην υπό κρίση διαδικασία ήταν ο **Ν.121(Ι)/00** προχώρησε και ανέφερε τα ακόλουθα:

> *«Θα περιοριστώ να παρατηρήσω ότι ο Νόμος 121(Ι)/2000 εισάγει ουσιαστικό δίκαιο εφαρμοστέο υπό τις περιστάσεις, ως απόρροια της υπογραφής της σύμβασης περί αναγνώρισης και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών αποφάσεων (Κυρωτικός) Νόμος του 1979 που υπερισχύει του περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμου, Ν.101(Ι)/87».*

Πιο κάτω δε στην ίδια Απόφαση αναφέρονται τα ακόλουθα:

> *«Καταλήγω ότι το δικαστικό διάταγμα πάσχει, εφόσον όχι μόνο επειδή παραβιάστηκαν οι κανόνες της φυσικής δικαιοσύνης αλλά κυρίως γιατί παραβιάστηκαν ουσιαστικοί κανόνες δικαίου, άρθρο 5(1)(ε) του Νόμου. Είναι σαφής η πρόθεση του νομοθέτη να ρυθμίσει αυστηρά τη διαδικασία η οποία δεν μπορεί να παρακαμφθεί ούτε και να αφεθεί στην επιλογή του αιτούντος. Η απόφαση που εκδόθηκε από το Εφετείο και στην οποία παρέπεμψαν οι δικηγόροι των διαδίκων,* ***Udruzena Beogradska Banka v. Westacre Invest. Inc. (1999)***

1 Α.Α.Δ. 124**,** *χρονικά προηγήθηκε της εισαγωγής του Νόμου και δεν υποβοηθά τη θέση των Καθ΄ ων η Αίτηση».*

Με βάση όλα τα πιο πάνω, είναι ξεκάθαρο σε μένα ότι αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης με βάση το **Ν.84/79,** θα πρέπει να υποβάλλεται διά κλήσεως. Αυτός είναι ακόμα ένας επιπρόσθετος λόγος επιτυχίας της Αίτησης εφόσον είχαν παραβιασθεί οι κανόνες φυσικής δικαιοσύνης.

Κατάληξη

Με βάση όλα τα πιο πάνω, η Αίτηση επιτυγχάνει. Εκδίδεται Διάταγμα με το οποίο το προηγούμενο εκδοθέν Διάταγμα του Δικαστηρίου ημερομηνίας 14.9.2012, ακυρώνεται.

Επιδικάζονται Έξοδα υπέρ Αιτήτριας και σε βάρος Καθ΄ ης η Αίτηση τα οποία να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή.

[Υπ.] Χ. Ι. Πογιατζής, Π.Ε.Δ.

Πιστό αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

/μκστ

cylaw.org: Από το ΚΙΝΟΠ/CyLii για τον Παγκύπριο Δικηγορικό Σύλλογο